

פרשת בא

התרחק מן החמץ

שמעתי מאבא היקר מקים עולה תורה בארץ ישראל אדונינו רבינו יורם מיכאל אברג'ל שביאר בשם גדולי החסידות, שחמץ הוא הגאווה, כי הבצק נעשה "חמץ" על ידי שהוא טופח, וכך זה הגאווה, שהאדם כביכול הריהזהו, סולשו סח וחוכמ וליאכ ול אב הזו, רשכומ וא רישע וא נואג וא, סכח, אוהש שיגרמ "חפוט" התורה הקדושה לברוח מה"חמץ" הזה, ולהתנהג בענווה.

ואמר לי אבא בשם בבא סאלי הקדוש על "חירם מלך צור", שהיה מלך ובהתחלה הייתה לו גאווה גדולה, ואחר כך השתפר, אולם כשהייתה לו גאווה גדולה, הוא בנה בניין עם שבע קומות, כי הוא שמע שיש להקדוש ברוך הוא בשמים שבעה רקיעים, וה' יתברך כביכול נמצא ברקיע השביעי, ולכן הוא בנה לעצמו שבע קומות, וישב בקומה השביעית, ובגאוותו הסרוחה אמר "אדמה לעליון", כאילו הוא דומה חס ושלוש למלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. ואמר בבא סאלי "ח'ירם מ'לך צ'ור" ראשי תיבות, חמץ. ואת החמץ הזה שהוא הגאווה צריך האדם לבער.

וכמו כן העלה אבא היקר בשם מרן הבן איש חי הקדוש שהחמץ האמור הוא מידת הכעס, שכאשר האדם זוכה לעבוד על תיקון המידות והמעשים, ומבין שגם כאשר יש דברים כל שהם שנעשו נגד רצונו, זה הכל נסיון משמים, והוא זוכה להתגבר על הנסיונות הללו, אשריו ואשרי חלקו.

